

kerem fırtına

EN YAKIN ARKADAŞIM DAHA DELİ, DAHA ÖFKELİ

DESTEK YAYINLARI: 1010
EDEBİYAT: 306

KEREM FIRTINA / EN YAKIN ARKADAŞIM DAHA DELİ, DAHA ÖFKELİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül
Son Okuma: Zeynep Atayman
Kapak Tasarım: Işıl Ilgıt Şimşek
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2018
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-490-1

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

kerem fırtına

EN YAKIN ARKADAŞIM
DAHA DELİ, DAHA ÖFKELİ

*Derdini en güvendiğinin yüreğine gömmek,
cevapları onda aramak insanı huzura yaklaştırıyor.
Bu sebeple en yakın arkadaşına teşekkür ediyor
ve kitabı kendisine ithaf ediyorum.*

Önsöz

Haklısınız, böyle olmayacaktı.
Ama böyle oldu. İyi oldu bence.
Böyle olsun.

Kendimi bu kavganın içinde bulmama vesile olan
'her an'a ve 'herkes'e teşekkür ederim.

Taburcu olduğum gündü. Bu kez altı gün hastanede kaldım. Midemden ötürü.

Tabii yine sinirsel?

Tabii. Hatta bu sefer daha komik bir şey oldu. Tedavi olup taburcu oldum. Akşam ailemin evine gittim. Evimde tek kalmamı istemediler haliyle. Her şey normaldi sonra fenalaştım. Vücudum tedaviye alerjik bir reaksiyon gösterdi. İşler daha kötüye gitti. Hemen hastaneye gittik. Direkt yatırdılar. Tahliller, kontroller. Bir şey çıkmadı. Doktorum da endişelendi. Sabahına hocalarını getirdi. Yaşlı adamlar ilgilendi benimle. Her şeyi normal buldular. Anlam veremediler olan bitene. Ertesi gün oldu. Babam yanımda refakatçi. Doktorum geldi. Akşam evinde literatüre dalmış. Benim durumuma benzer vaka aramış. Üç, dört tane buldum, dedi. Çok üzgündü.

Sen?

Nötr.

Baban?

Babam üzgündü. Ben nerede yanlış yaptım, dedi bir gün beraber otururken. Geç anladım, dedi. Aslında anlamadığı bir şey daha varmış, anladım derken. Geç, yoktur. Ne zaman anlayabilirsen, o zamandır zamanı. Mükemmel olduğunu mu zannediyordun diye sordum. Niye olası ki? Nasıl olabilirsin? Hani mükemmel yoktu? En iyi bildiğin şeyleri yaptın işte. En iyi şekilde sonuçlansın diye. Bilinebilecek her şeyi, yapılabilecek tüm 'kusursuz' davranışları kendisinden bekleyemezdi. Çünkü kimse gibi, o da kusursuz değildi.

Yine aileden girdik. Paravanlar devam mı?

Bir yerden girmedik. Müsaade edecek misin?

Doktor diyordun?

Ve sen bölüyordun.

Doktor?

Varmış böyle üç, dört vaka. Bulunca rahatlamış biraz. Benim için sürpriz olmadı.

Baban için?

O daha garip. Aslında sürpriz olmuyor. Ama her defasında, kabullenmek istemediği için, şaşırıyor. Üzülüyor. Sonucun görünmeyen sebeplerden oluşmasını anlamak istemiyor. Ama tıp bu. Bilimde açıklayamadan açıklayınca...

Çelişki.

Öyle. O çelişkinin sebebi olabilirim ama muhatabı ben değilim. Tıp bu çelişkiyi üstlenince babam da kabullenmeye mecbur

kalıyor. Bir hafta gibi bir süre kaldım yine hastanede. Su içmenin bile yasak olduğu bir tedavi yine. Sonra tanesiz hoşafı başlangıç. Ara sıcaklara geçmeden taburcu oldum. Üç ay süreyle ilaç tedavisi devam edecekti. Geldim yine Çiçekçi'ye.

E tabii.

Babamların eve yürüyorum. Arkadan bir ses, nasıl oldun? diye. İyiyim abi dedim. Oğlum başımıza iş çıkarma, dedi. Gülümsedim. 'Başımıza...'

Sahiplenmiş.

Hem de tertemiz. Benim adıma, ailem adına. Başımıza, diyor. Züccaciyeci Kayhan.

Aaaa Çiçekçi'den bahsediyorsun yine. Çok şaşırtıcı.

Sonra anneannemin eski alt komşusu Ümit abiyi gördüm. Dayın emanetleri getirdi mi? diye sordu.

Emanet? Mafya mı oldun?

Emanet dediği çamaşırlarım. Annem, ablam ile Amerika'daydı. Ben de hastanede olunca yengem çamaşırlarımı yıkamış. Dayım da onları bıraktı. Getirdi abi, dedim. Geçmiş olsun, dedi. Eyvallah, dedim. Derken bir jeep durdu yanımda. İlkokuldan sınıf arkadaşım. Kardeşim, iyi misin? diye seslendi.

Akvaryum gibi mahalle.

Akvaryum mu?

Fanus. Sen de o fanusun içinde...

Ablamı da soruyorlar. Ablam eşini kaybetti. O sebeple annemle Amerika'dalar. Orada yaşıyorlardı. Şimdi ablam devam edecek. Orada. Etmeli.

Senin kararın mı?

İstanbul'da terapi gördü. Epey. Hem de çeşitli alanların uzmanlarından. Dendi ki, devam etmelisin. Bir gün düzenini değiştirtirip dönmeye karar verirsen, bunu orada devam etmek istemediğin için yapmalısın. Buraya dönmek istediğin için dönmelisin. Bu acıyla, yapamayacağım diyip denemeden dönme.

Çiçekçi'ye.

Çiçekçi'ye. Burada geniş bir aile var sanki. Bazen kimseye görünmeden ana caddeye çıkmanın yolunu ararsın. Herkesle tüm gelişmeleri konuşacak halin olmayabilir. Herkesin, hepimizin hayatından haberi vardır. En azından yüzeysel olarak başlıkları bilirler. Devamını takip ederler. Konunun nasıl sonuçlandığından, oluşan yeni durumdan haberdardırlar.

Aman ne hoş.

Olumsuzluk için söylemedim. Hatta, olumsuz demeyeyim ama, bazen bunaldığında oluyor.

Bağımlılık.

Bir gece atm önünde indim taksiden. Erdoğan abi de bankanın üst katında yaşıyor. Mahalleli bir abim. Camda duruyormuş. Seyretmiş beni. Atm'nin bozuk olduğunu anlayınca seslendi, para atayım mı, bu saatte atm arama, diye.

Duygusallaştın mı?

Saldırmadan olmuyor değil mi?

Kabuğundan çıkamıyorsun değil mi?

Ben...

Kabuğundan çıkamamanın hem tatlı, hem de haklı sebepleri var değil mi? Hadi anlat bize. Onları anlat. Böyle yetiştiysen yapabilecek hiçbir şeyin olmadığını. Köklerine ne kadar bağlı olduğunu. Neden bağlı olduğunu anlat.

...

Hadiii. Çekinme ya. Ne kadar haklı olduğunu anlat.

1988. Yine Çiçekçi.

Sen bağlı değilsin. Bağımlısın.

1988. İlkokul birinci sınıf. Okulun ilk günü. Tanışma faslı bitmişti. Yani herkesin sırayla ayağa kalkıp adını, soyadını ve ileride yapmak istediği mesleği söylediği kısım.

Sen, başbakan olmak istediğini söyledin.

Herkes defterini çıkarсын dedi öğretmen. Ben hareket etmiyordum. Çünkü defterim yoktu. Yani yok sanıyordum. Çantam vardı. Ama içine bakma gereği duymadım. Paniklemişim. Zaten panikle gitmişim okula. Acil okumayı öğrenmem gerekiyordu. Acil başbakan olmam gerekiyordu.

Tekrara düşünüyorsun sanki?

Normal. Hayatta da düşünüyorum.

Harika cevap. Kaşınıyorsun.

Benim neden çıkarmadığımı sordu.

Pantolonunu mu?

Defterim yok dedim.

Beni kâle almıyor musun?

Ama çantan var diyip yanıma yürüdü.

Sana diyorum?

Çantamı açıp içinden defter ve kalem çıkardı. Gülümseyip başışımı okşadı. Aptal gibi hissetmiştim kendimi.

Aptalsın çünkü.

Ya sussana. Sus. Neden susmuyorsun?

Ne güzel gidiyordun. Neden gaza geldin? Seni tahrik etmek çok kolay. Aptalsın, dedim. Bittin. Neden bu kadar kolay?

Çünkü...

Hatırladım. Sende Marty Mcfly sendromu vardı. 'Kimse bana tavuk diyemez.'

Ondan değil. O konuları...

Ne? Ne dedin, duyamadım. O konuları aştım mı diyecektin?

Sen niye böylesin?

Sen niye böylesin?

Devam etmek istiyorum.

İstesen edersin zaten.

...

Aptal gibi hissetmiştim.

Öğretmen herkese sayfanın satırlarına düz çizgi çizdirmeye başladı. Sonra satır atlatıp paralel çizgi. Sonra bir daha düz çizgi. Ve yeniden paralel. Böyle birkaç sayfa doldu. Stres olmuşum.

Ki bu çok kolay bir şey. Stres olman.

Sıramdan kalkıp koşarak sınıftan çıktım. Direkt müdürün odasına girdim. O zaman kapı çalmak gerektiğini falan bilmiyordum.

İnsan zamanla neler öğreniyor.

Müdür tanıyor beni. Çiçekçi'liyiz ya. Annem, teyzem, dayım, beş kuzenim ve ben aynı ilkokulda okuduk. Zaten okulun ilk günü de sınıfımı belirleyene kadar Osman hocanın sınıfında oturmuştum. Onun sınıfı dörde gidiyordu.

Dörde gitmek?

Öyle denirdi. Kaça gidiyorsun? İkiye.

Sen kaçta gidiyordun?

Bire.

Ne işin var dörde giden sınıfta?

Anlattırmadın ki. Osman hoca tanıdık diye oturmuşlar beni oraya. O da...

O da?

O da dörde...

Nasıl kuracağım cümleyi çok merak ettim. Dörde gidenlere mi giriyordu?

Yani sınıf öğretmenini birinci sınıftan alır, beşi bitirtip yeniden birden başlardı ya...

Ya cümleyi kur cümleyi. Bana anlatma. Mal.

Osman hocanın sınıfı dördüncü senesinde. Orada bekliyorum. Hoca da Çiçekçi'li. Voleybol hocasıydı aynı zamanda. O yüzden orada bekliyorum.

Valla okulu da haneniz yapmışsınız.

Sonra aldılar beni. Sınıfım belirlenince oraya koydular. Zaten çekingenim. Bir topluluğa geç dahil olmak çok kötü. Stres oluyor insan.

Demıştim çok kolay diye.

Tekrara düşüyorsun.

Senin...

Sakin ol. Sakin. Ben de öğrendim biraz bir şeyler. O kadar değil.

O zaman eşit şartlarda kapışacağız. Acımak yok.

Neyse müdür tanıyor beni iş...

Yemedi mi?

Müdür dedi, ne oldu Kerem? Sinirli duruyorum karşısında. Hocam dedim, beni bu sınıftan alın. O sırada sınıf öğretmenim girdi içeri. O da koşmuş peşimden.

Haliyle.

Duruyor öğretmen. Bir ona baktım, bir müdüre. Benim acil okumayı öğrenmem gerek, dedim. Bu öğretmen bize düz çizgi, paralel çizgi çizdiriyor. Ben bir an önce okumaya başlamalıyım.

Ama artık aileden kimse cezaevinde değildi.

Bu şekilde ilerleyemem, dedim.

Hafta sonları cezaevi ziyaretlerin de bitmişti.

Ama hayal kırıklığı duruyordu. İzleri...

Ah işte ah. Canım. Canım benim ya. Nasıl da...

Neden dalga geçiyorsun?

E çok tatlısın.

Bu şekilde ilerleyemem, dedim. Beni üst sınıflara alın. Ne yaptılarsa ikna edemediler. Öğretmen sınıfa döndü. Ben müdürün odasında oturdum. Annem geldi.

E tabii. Çiçekçi.

Ne alakası var?

Korunaklı alanın.

Bu hikâyeyeyle...

Ya bana anlatma ulan. Şu an nerede oturuyorsun? Hangi kuzenin orada? Senin kuşağından kim orada yaşamaya devam ediyor?

Ben...

Bir tek sen. Niye hep bildiğin restoranlara gidiyorsun? Niye aynı yerlerde tatil yapıyorsun mesela?

...

Söyle. Hadi bir tek buna cevap ver. Tatilde insanlar başka yerler görür. Tatili bile otuz senedir aynı koyda yapıyorsun. Neden?

...

Hani eşittik lan? He? Cevap vereceksin. Hani bir şeyler öğrenmiştin? Öyle içine konuşmayacaksın.

...

Şefkat ister misin? Sana bir Çiçekçi ortamı yaratalım? Öyle cevap ver istersen.

...

Sen muhtaçsın korunmaya. Başkalarına ihtiyacın var senin. Seni sevdiğini bildiğin insanlara. Yalnız yapamazsın sen. Yalnız kalamazsın.

Çok kaldım.